



Határozatok Tára

MACIEJ SZPUNAR
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2019. május 2.¹

C-28/18. sz. ügy

**Verein für Konsumenteninformation
kontra
Deutsche Bahn AG**

(az Oberster Gerichtshof [legfelsőbb bíróság, Ausztria] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem – 260/2012/EU rendelet – A 9. cikk (2) bekezdése – Az euróátutalások és -beszedések technikai és üzleti követelményeinek megállapítása – A fizetési művelet hozzáférhetősége – Az egységes eurófizetési övezeti (SEPA) beszedéssel történő fizetés – Olyan általános feltételek, amelyek alapján a fizető félnek a kedvezményezett lakóhelyének vagy székhelyének tagállamában kell lakóhellyel rendelkeznie”

Bevezetés

1. Általánosan elfogadott igazság, hogy a lakóhelyre vonatkozó követelmény ellentétes a belső piacot alkotó alapvető szabadságokkal. Az alapvető szabadságok körében a lakóhelyre vonatkozó követelményen alapuló akadályok megszüntetése mind az uniós jogalkotó,² mind pedig a Bíróság tevékenységének a középpontjában állt. Ebben az összefüggésben a Bíróság következetesen megállapította, hogy az olyan nemzeti szabályok, amelyek a lakóhely alapján megkülönböztetést írnak elő, főként más tagállami állampolgárokra hátrányosak, mivel a külföldi illetőségűek az esetek többségében külföldi állampolgárok.³ Tekintettel arra, hogy az alapvető szabadságokat elsődlegesen a tagállamok szintjén kezelik, a Bíróság által elbírált ügyek tárgyát főként a lakóhelyre vonatkozó (nemzeti) követelményt előíró állami intézkedések képezik.

2. Sokkal kevesebbet lehet tudni az olyan helyzetekről, amelyekben valamely magánfél követeli meg egy másik magánféltől, hogy az egy adott helyen rendelkezzen lakóhellyel. Uniós jogi szempontból bizonytalanság uralkodik. Jogszerű-e az, hogy azon ügyfél számára, aki nem ugyanabban a tagállamban rendelkezik lakóhellyel, amelyben a bank székhelye található, számos esetben gyakorlatilag lehetetlen jelzáloghitelt felvenni e banktól? A biztosító megtagadhatja-e a fedezet nyújtását egy másik tagállambeli potenciális ügyféltől? A laikusok szerint az ilyen helyzetek legalábbis nehezen egyeztethetők össze a belső piac céljával. Míg egyesek szerint az ilyen gyakorlatok összeegyeztethetetlenek a belső piac alapját képező elgondolással – olyan belső piaccal, „amelyben a Szerződések rendelkezéseivel összhangban biztosított az áruk, a személyek, a szolgáltatások és a tőke

1 Eredeti nyelv: angol.

2 Lásd például a belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2006. L 376., 36. o.; helyesbítés: HL 2014. L 287., 33. o.) 20. és 21. cikkét.

3 Lásd például: 1998. május 7-i Clean Car Autoservice ítélet (C-350/96, EU:C:1998:205, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

szabad mozgása”⁴ –, mások a közjogi és magánjogi jogalanyok tevékenysége közötti állítólagos alapvető különbségre, és arra hivatkoznak, hogy az alapelgondolás szerint – legalábbis eredetileg – a közjogi tevékenységre az alapvető szabadságok, míg a magánjogi tevékenységre a versenyjogi rendelkezések az irányadók. A többi magára a „piacra” hagyták.

3. Nem a jelen indítvány feladata, hogy eldöntse ezt az alapvető vitát.⁵ Elegendő annyit megjegyezni, hogy a „piac” számos esetben nem tudta rendezni a két magánfél közötti „horizontális” helyzeteket, ez indokolta, hogy az uniós jogalkotó aktív fellépésbe kezdett és korlátozta a magánautonómiát.⁶ Ezen a területen erre klasszikus példa az Unión belüli roamingdíj-szabályozás.⁷ Itt ugyanis az uniós jogalkotó olyan magánszemélyek viszonyába avatkozott be, akik aszimmetrikus jogviszonyban vannak – a jogviszony egyik oldalán a telefontársaságok, másik oldalán pedig fogyasztók állnak –, és a horizontális helyzetekre közvetlenül a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvéhez hasonló, klasszikus belső piaci eszközöket alkalmazott.⁸

4. Az uniós jogalkotási beavatkozás másik példáját az Európai Unió belüli, határon átnyúló fizetési műveletekkel kapcsolatos jelen ügy képezi. Ebből a célból a Tanács az euróbankjegyek és -érmék törvényes fizetőeszközzé válásának előestéjén,⁹ 2001. december 29-én a határokon átnyúló, euróban történő fizetésekről rendeletet fogadott el; ez a 2560/2001/EK rendelet,¹⁰ amelyet a 924/2009/EK rendelet¹¹ hatályon kívül helyezett. Ezt követően az uniós jogalkotó elfogadta az euróátutalások és -beszedések technikai és üzleti követelményeinek megállapításáról szóló 260/2012/EU rendeletet.¹² A jelen eljárásban a vita tárgyát ez utóbbi rendelet értelmezése képezi.

5. Az Oberster Gerichtshof (legfelsőbb bíróság, Ausztria) azt kívánja megtudni, hogy a Deutsche Bahn Aktiengesellschaft német vasút-üzemeltető (a továbbiakban: Deutsche Bahn) megkövetelheti-e a beszedéssel fizetni kívánó ügyfeleitől azt, hogy Németországban rendelkezzenek lakóhellyel.

6. A jelen indítványban azzal érvelek, hogy erre a kérdésre nemleges választ kell adni. A fő érvem a következőképpen foglalható össze: a társaságok nem kötelesek arra, hogy az ügyfelek részére felkínálják a beszedéssel történő fizetés lehetőségét. Ha azonban biztosítják e lehetőséget, ez nem történhet megkülönböztető jelleggel.

4 Lásd az EUMSZ 26. cikk (2) bekezdését.

5 Az igazság minden bizonnyal valahol a kettő között helyezkedik el.

6 A magánautonómiával és az uniós joggal kapcsolatban lásd: Leczykiewicz, D., Weatherill, St., „Private Law Relationships in EU Law”, in Leczykiewicz, D., Weatherill, St. (szerk.), *The Involvement of EU Law in Private Law Relationships*, Hart Publishing, Oxford and Portland, Oregon, 2013, 1–8. o., 3–5. o.

7 Lásd az Unió belüli nyilvános mobilhírközlő hálózatok közötti barangolásról (roaming) szóló, 2012. június 13-i 531/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletet (HL 2012. L 172., 10. o.).

8 Nyilvánvaló, hogy az Unió számos magánjogi területen – vagyis fogalmilag horizontális helyzetekben (például kereskedelmi ügynökök, termékfelelősség, biztosítás és általánosabban a fogyasztóvédelem területén) – is végzett jogi szabályozást harmonizáció révén. Noha a végső cél ezekben az esetekben is lehet a belső piac létrehozása (lásd részletesen: Müller-Graff, P.-Chr., „Allgemeines Gemeinschaftsprivatrecht”, in Gebauer, M., Teichmann, Chr. (szerk.), *Europäisches Privat- und Unternehmensrecht (Enzyklopädie Europarecht, Band 6)*, az alkalmazott eszközök nem ugyanazok. Ezekben az esetekben a jogalkotó nem pusztán az alapvető szabadságok körében rendszerint segítségül hívott fogalmak átültetését végzi.

9 Ez a dátum 2002. január 1.

10 A határokon átnyúló, euróban történő fizetésekről szóló 2001. december 19-i európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 344., 13. o.; magyar nyelvű kiadás: 6. fejezet, 4. kötet, 283. o.; helyesbítés: HL 2006. L 121., 56. o.).

11 A Közösségben történő határokon átnyúló fizetésekről és a 2560/2001/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 2009. szeptember 16-i európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2009. L 266., 11. o.).

12 A 2014. február 26-i 248/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2014. L 84., 1. o.) módosított, az euróátutalások és -beszedések technikai és üzleti követelményeinek megállapításáról és a 924/2009/EK rendelet módosításáról szóló 2012. március 14-i európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2012. L 94., 22. o.) (a továbbiakban: 260/2012 rendelet).

Jogi háttér

7. A 260/2012 rendelet „Tárgy és hatály” című 1. cikke a következőképpen szól:

„(1) Ez a rendelet megállapítja az Unión belüli, euróban denominált azon átutalási és beszedési műveletekre vonatkozó szabályokat, amelyeknél a fizető fél pénzforgalmi szolgáltatója és a kedvezményezett pénzforgalmi szolgáltatója is az Unió területén található, vagy amelyeknél a fizetési műveletben érintett egyetlen fizetési szolgáltató (a továbbiakban: PSZ) az Unió területén található.

(2) Ez a rendeletet nem vonatkozik a következőkre:

- a) PSZ-eken belül vagy PSZ-ek – beleértve az ügynökeik vagy fióktelepeik – között lebonyolított saját számlás fizetési műveletek;
- b) a nagyértékű fizetési rendszerek útján feldolgozott és kiegyenlített fizetési műveletek, kivéve az olyan beszedési műveleteket, amelyek során a fizető fél nem kérte kifejezetten azok nagyértékű fizetési rendszeren keresztüli továbbítását;
- c) fizetési kártyával vagy hasonló eszközzel végzett fizetési műveletek, ideértve a készpénzfelvételt is, kivéve, ha a fizetési kártyát vagy hasonló eszközt csak a BBAN-nal vagy IBAN-nal azonosított fizetési számlára, illetve fizetési számláról történő átutaláshoz vagy beszedéshez szükséges információk előállítására használják;
- d) távközlési eszköz, digitális vagy IT-eszköz segítségével teljesített fizetési műveletek, amennyiben e fizetési műveletek nem eredményeznek átutalást vagy beszedést BBAN-nal vagy IBAN-nal azonosított fizetési számlára, illetve fizetési számláról;
- e) a 2007/64/EK irányelv¹³ 4. cikke (13) bekezdése szerinti készpénz-átutalási műveletek;
- f) az elektronikuspénz-kibocsátó intézmények tevékenységének megkezdéséről, folytatásáról és prudenciális felügyeletéről szóló, 2009. szeptember 16-i 2009/110/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv¹⁴ 2. cikke 2. pontjában meghatározottak szerinti elektronikus pénz átutalására irányuló fizetési műveletek kivéve, ha e műveletek BBAN-nal vagy IBAN-nal azonosított fizetési számlára, illetve fizetési számláról történő átutalást vagy beszedést eredményeznek.

(3) Amennyiben a fizetési modellek átutalással vagy beszedéssel teljesített fizetési műveleteken alapulnak, de emellett további opcionális jellemzőkkel vagy szolgáltatásokkal is rendelkeznek, e rendelet csak az alapul szolgáló átutalásokra vagy beszedésekre vonatkozik.

8. A 260/2012 rendelet „Fogalom meghatározások” című 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„E rendelet alkalmazásában az alábbi fogalom meghatározások érvényesek:

1. »átutalás«: a kedvezményezett fizetési számlájának egy fizetési művelet vagy sorozatos fizetési művelet útján történő jóváírására irányuló belföldi vagy határon átnyúló pénzforgalmi szolgáltatás, amelyet a fizető fél PSZ-nél vezetett fizetési számlájáról indítanak, a fizető fél által adott megbízás alapján;

¹³ A belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 97/7/EK, a 2002/65/EK, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról és a 97/5/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. november 13-i 2007/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2007. L 319., 1. o.).

¹⁴ HL 2009. L 267., 7. o.

2. »beszedés«: a fizető fél fizetési számlájának a megterhelésére irányuló belföldi vagy határon átnyúló pénzforgalmi szolgáltatás, amelynél a fizetési műveletet a kedvezményezett kezdeményezi a fizető fél jóváhagyása alapján;
3. »fizető fél«: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely egy fizetési számla tulajdonosa, és aki vagy amely az adott fizetési számláról fizetési megbízást engedélyez, utasítva PSZ-ét a fizetési művelet teljesítésére, vagy – a fizető fél fizetési számlája hiányában – az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely egy kedvezményezett fizetési számlájának javára ilyen fizetési megbízást ad;
4. »kedvezményezett«: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely egy fizetési számla tulajdonosa és valamilyen fizetési művelet tárgyát képező pénzeszközök szándékolt jogosultja;
5. »fizetési számla«: a pénzforgalmi szolgáltatás egy vagy több igénybe vevőjének a nevére nyitott olyan számla, amely fizetési műveletek teljesítésére szolgál;

[...]

21. »felhatalmazás«: a fizető fél által a kedvezményezett és (közvetlenül vagy a kedvezményezett útján közvetten) a fizető fél PSZ-e részére adott jóváhagyás és engedély arra vonatkozóan, hogy a kedvezményezett pénzbeszédést kezdeményezhet a fizető fél megadott fizetési számlája terhére, és hogy a fizető fél PSZ-e eleget tehet ezen megbízásoknak;

[...]

26. »határon átnyúló fizetési művelet«: a fizető fél vagy kedvezményezett által kezdeményezett fizetési művelet, ahol a fizető fél és a kedvezményezett PSZ-e különböző tagállamban található;
27. »belföldi fizetési művelet«: a fizető fél vagy kedvezményezett által kezdeményezett fizetési művelet, ahol a fizető fél és a kedvezményezett PSZ-e ugyanabban a tagállamban található;

[...]”

9. A 260/2012 rendelet „Elérhetőség” címet viselő 3. cikkének megfelelően:

„(1) Egy kedvezményezett azon PSZ-ének, amely egy fizetési modell keretében belföldi átutalás teljesítésére elérhető, egy uniós szintű fizetési modell szabályaival összhangban elérhetőnek kell lennie egy fizető fél által egy másik tagállamban található PSZ-eken keresztül kezdeményezett átutalás teljesítésére.

(2) Egy fizető fél azon PSZ-ének, amely egy fizetési modell keretében belföldi beszedés teljesítésére elérhető, egy uniós szintű fizetési modell szabályaival összhangban elérhetőnek kell lennie egy kedvezményezett által egy másik tagállamban található PSZ-en keresztül kezdeményezett beszedés teljesítésére is.

(3) Az (2) bekezdést kizárólag azokra a beszedésekre kell alkalmazni, amelyek a fizetési modell keretében a fogyasztóknak minősülő fizető felek rendelkezésére állnak.”

10. A 260/2012 rendeletnek „A fizetési művelet hozzáférhetősége” címet viselő 9. cikke szerint:

„(1) Az a fizető fél, aki átutalást kezdeményez egy kedvezményezett részére az Unión belül található fizetési számlája javára, nem határozhatja meg azt a tagállamot, ahol annak a fizetési számlának léteznie kell, feltéve, hogy a fizetési számla a 3. cikkel összhangban elérhető.

(2) Egy kedvezményezett, aki átutalást elfogad vagy beszedéssel pénzt szed be egy fizető féltől az Unión belül található fizetési számla terhére, nem határozhatja meg azt a tagállamot, ahol annak a fizetési számlának léteznie kell, feltéve, hogy a fizetési számla a 3. cikkkel összhangban elérhető.”

11. Az (EU) 2015/2366 irányelv¹⁵ „Visszatérítés igénylése a kedvezményezett által vagy rajta keresztül kezdeményezett fizetési művelek esetén” című 77. cikkének (1) bekezdése így szól:

„A tagállamok biztosítják, hogy a fizető fél a kedvezményezett által vagy a kedvezményezetten keresztül kezdeményezett, engedélyezett fizetési művelet összegének a 76. cikk szerinti visszatérítésére vonatkozó igényét az összeggel való megterhelés napjától számított nyolc héten belül benyújthassa.”

12. Az (EU) 2018/302 rendelet,¹⁶ amely 2018. december 3-ától alkalmazandó, „A fizetéssel kapcsolatos okokból történő megkülönböztetés tilalma” címet viselő 5. cikkében a következőképpen rendelkezik:

„(1) A kereskedő – az általa elfogadott fizetési módok tekintetében – nem alkalmazhat eltérő feltételeket a fizetési műveletre a vevő állampolgárságával, lakóhelyével vagy letelepedési helyével, a fizetési számla számlavezetési helyével, a pénzforgalmi szolgáltató letelepedési helyével vagy a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz Unión belüli kibocsátásának helyével kapcsolatos okok miatt amennyiben:

- a) a fizetési művelet elektronikus művelettel, átutalással, beszedéssel vagy ugyanahhoz a fizetési márkához és kategóriához tartozó kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel történik;
- b) az azonosítási követelmények az (EU) 2015/2366 irányelv szerint teljesülnek; és
- c) a fizetési műveletekre a kereskedő által elfogadott pénznemben kerül sor.

(2) Ha objektív okok indokolják, az (1) bekezdésben előírt tilalom nem zárja ki, hogy a kereskedő mindaddig az árukiszállítás vagy a szolgáltatásnyújtás teljesítését visszatartsa, amíg megerősítést nem kap arról, hogy a fizetési művelet kezdeményezése megfelelően megtörtént.

(3) Az (1) bekezdésben előírt tilalom nem zárja ki, hogy a kereskedő díjat számítson fel olyan kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközök használatáért, amelyek esetében a bankközi jutalékokat nem szabályozza az (EU) 2015/751 rendelet II. fejezete, valamint olyan fizetési szolgáltatásokért, amelyekre a 260/2012/EU rendelet^[17] nem alkalmazandó, kivéve, ha a kereskedő tevékenységére irányadó tagállami jog az (EU) 2015/2366 irányelv 62. cikkének (5) bekezdésével összhangban tiltja, hogy a készpénz-helyettesítő fizetési eszközök használatáért díjat számítsanak fel, vagy korlátozza az erre vonatkozó jogot. E díjak nem haladhatják meg a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz használata kapcsán a kereskedő által viselt közvetlen költségeket.”

A tényállás, az eljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

13. A Verein für Konsumenteninformation mint az alapeljárás felperese az osztrák joggal összhangban jogosult fogyasztóvédelmi keresetet indítani.

15 A belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 2002/65/EK, a 2009/110/EK és a 2013/36/EU irányelv és a 1093/2010/EU rendelet módosításáról, valamint a 2007/64/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2015. november 25-i (EU) 2015/2366 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2015. L 337., 35. o.; helyesbítés: HL 2018. L 102., 97. o.)

16 A belső piacon belül a vevő állampolgársága, lakóhelye vagy letelepedési helye alapján történő indokolatlan területi alapú tartalomkorlátozással és a megkülönböztetés egyéb formáival szembeni fellépésről, valamint a 2006/2004/EK és az (EU) 2017/2394 rendelet, továbbá a 2009/22/EK irányelv módosításáról szóló, 2018. február 28-i (EU) 2018/302 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2018. L 601., 1. o.; helyesbítések: HL 2018. L 66., 1. o.; HL 2018. L 83., 20. o.).

17 A kártyaalapú fizetési műveletek bankközi jutalékairól szóló, 2015. április 29-i (EU) 2015/751 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2015. L 123., 1. o.).

14. A Deutsche Bahn mint az alapeljárás alperese egy németországi székhelyű vasúttársaság, amely többek között osztrák ügyfelek számára kínálja a vasúti jegyek interneten keresztüli foglalását. Ebből a célból a társaság a fogyasztókkal a szállítási feltételei szerint szerződést köt. Az említett szállítási feltételek olyan feltételt tartalmaznak, amelynek értelmében az internetes oldalon keresztül foglalt jegyek különösen hitelkártyával, azonnali banki átutalással vagy az egységes eurófizetési övezeti (SEPA) beszedéssel fizethetők ki azzal, hogy az utóbbi fizetési mód kizárólag a Németországban lakóhellyel rendelkező ügyfelek számára áll rendelkezésre. Ezenfelül a SEPA-beszedés aktiválásához a bejelentkezés során hozzájárulás szükséges a hitelképességi vizsgálathoz.

15. A Verein für Konsumenteninformation tiltás iránti keresetet terjesztett a Handelsgericht Wien (bécsi kereskedelmi bíróság, Ausztria) elé, amelyben a bíróságtól a Deutsche Bahnnak az e feltétel fogyasztói szerződésekben történő alkalmazásának mellőzésére kötelezését kéri arra hivatkozással, hogy az említett feltétel ellentétes a 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésével, mivel a fogyasztók általában a saját lakóhelyük tagállamában letelepedett banknál rendelkeznek fizetési számlával.

16. A Handelsgericht Wien (bécsi kereskedelmi bíróság) 2016. július 13-i ítéletével az Ausztriában lakóhellyel rendelkező fogyasztók vonatkozásában helyt adott a Verein für Konsumenteninformation keresetének, azon az alapon, hogy a vitatott feltétel ellentétes a 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésével.

17. A fellebbviteli eljárásban az Oberlandesgericht Wien (bécsi regionális felsőbbbíróság, Ausztria) 2017. március 14-i ítéletével megváltoztatta ezt az ítéletet és elutasította a Verein für Konsumenteninformation keresetét azon az alapon, hogy noha a 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése értelmében a nemzeti és határon átnyúló fizetési műveletek SEPA-beszedéssel történő teljesítése érdekében a fizető felek és a kedvezményezettek kizárólag egy fizetési számlával kötelesek rendelkezni, a rendelet nem kötelezi arra a kedvezményezetteket, hogy a fogyasztókkal folytatott kereskedelmi ügyletekben minden esetben elfogadjanak speciális SEPA-fizetési eszközöket.

18. Az Oberster Gerichtshof (legfelsőbb bíróság) a Verein für Konsumenteninformation által az ezen ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmet illetően arra az álláspontra helyezkedett, hogy a 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése – azáltal, hogy annak értelmében a fizető fél és a kedvezményezett nem határozhatja meg azt a tagállamot, ahol a másik fél számlájának léteznie kell – nem vonatkozik a pénzforgalmi szolgáltatókra, azonban az alkalmazandó a fizető fél és a kedvezményezett jogviszonyára, így védi azokat. Bár igaz, hogy e rendelkezés szövege kizárólag a fizető fél fizetési számlája helyének kritériumként történő figyelembevételét tiltja, annak előírása, hogy a beszedéssel fizető félnek a kedvezményezettével azonos tagállamban kell lakóhellyel rendelkeznie, érintheti e rendelkezést, mivel a fizető felek főszabály szerint a lakóhelyük államában rendelkeznek számlával.

19. E körülmények között az Oberster Gerichtshof (legfelsőbb bíróság) a 2017. december 20-i – a Bírósághoz 2018. január 17-én érkezett – végzésével úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdését, hogy a kedvezményezett a SEPA-beszedés útján történő fizetést nem teheti attól függővé, hogy a fizető fél lakóhellyel rendelkezzen abban a tagállamban, amelyben a kedvezményezett is lakóhellyel vagy székhellyel rendelkezik, ha a fizetésre más módon, például hitelkártyával is van mód?”

20. Írásbeli észrevételeket az alapeljárás felei és az Európai Bizottság nyújtott be, és mindezek a felek a 2019. január 30-án tartott tárgyaláson szóbeli észrevételt terjesztettek elő.

Értékelés

21. A kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, úgy kell-e értelmezni a 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdését, hogy a kedvezményezett a SEPA-beszedés útján történő fizetést nem teheti attól függővé, hogy a fizető fél lakóhellyel rendelkezzen abban a tagállamban, amelyben a kedvezményezett is lakóhellyel vagy székhellyel rendelkezik.

22. A Verein für Konsumenteninformation úgy véli, hogy a 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése nem teszi lehetővé, hogy a kedvezményezett a SEPA-beszedés útján történő fizetés elfogadását akkor is attól a feltételtől tegye függővé, hogy a fizető fél lakóhellyel rendelkezzen abban a tagállamban, amelyben a kedvezményezett is lakóhellyel vagy székhellyel rendelkezik, ha más fizetési módszer, például hitelkártya használata is elfogadott. A Bizottság egyetért ezzel az állásponttal.

23. A Deutsche Bahn nem osztja ezt az álláspontot. Előadja, hogy noha a szóban forgó rendelet 9. cikkének (2) bekezdése szabályozza a fizető fél és a kedvezményezett jogviszonyát, azt nem írja elő, hogy a kedvezményezettnek lehetővé kellene tennie a beszédést, vagy hogy ne követelhetné meg a fizető féltől, hogy a beszedés igénybevétele érdekében egyéb feltételeket teljesítsen. Közelebbről, e rendelkezés nem írja elő azt, hogy a beszédessel történő fizetést lehetővé tenni kívánó kedvezményezett ezt a lehetőséget köteles lenne felajánlani az összes ügyfelének, vagy hogy azt egyáltalán nem köteles felajánlani. E rendelkezésből ugyanis az tűnik ki, hogy a beszédési modell alkalmazásához a szerződő felek erre vonatkozó megállapodására van szükség. A kedvezményezett kizárólag ebben esetben nem követelheti meg, hogy a beszedés teljesítéséhez használt fizetési számla egy adott tagállamban legyen.

A 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése – A kedvezményezett kötelezettségei

24. A 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése szerint „egy kedvezményezett, aki átutalást elfogad vagy beszédessel pénzt szed be egy fizető féltől az Unión belül található fizetési számla terhére, nem határozhatja meg azt a tagállamot, ahol annak a fizetési számlának léteznie kell, feltéve, hogy a fizetési számla [e rendelet 3. cikkével] összhangban elérhető”.

25. Az e rendelkezésben szereplő fontosabb kifejezések jogi meghatározását a rendelet 2. cikke tartalmazza. Az átutalás tehát a kedvezményezett fizetési számlájának egy fizetési művelet útján történő jóváírására irányuló pénzforgalmi szolgáltatás, amelyet a fizető fél pénzforgalmi szolgáltatónál vezetett fizetési számlájáról indítanak, a fizető fél által adott megbízás alapján.¹⁸ A beszedés viszont a fizető fél fizetési számlájának a megterhelésére irányuló pénzforgalmi szolgáltatás, amelynél a fizetési műveletet a kedvezményezett kezdeményezi a fizető fél jóváhagyása alapján.

26. Úgy is lehet érvelni, hogy a Deutsche Bahn – kizárólag a 260/2012 rendelet 9. cikke (2) bekezdésének szövege alapján – nem járt el jogellenesen. A Deutsche Bahn ugyanis a beszédési modellt alkalmazni kívánó ügyfeleitől nem követeli meg, hogy egy adott tagállamban rendelkezzenek fizetési számlával.

27. Ez azonban nem ennyire magától értetődő. Azzal kell érvelnem, hogy a szóban forgó rendelet szöveggörnyezete és annak célkitűzései alapján olyan kényszerítő okok állnak fenn,¹⁹ amelyek a 260/2012 rendelet 9. cikke (2) bekezdésének ettől eltérő értelmezését támogatják.

¹⁸ Lásd a 260/2012 rendelet 2. cikkének 1. pontját.

¹⁹ A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatával összhangban valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak kifejezéseit, hanem szöveggörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelyek az részét képezi, ideértve különösen e szabályozás keletkezését; lásd például: 2018. április 17-i Egenberger ítélet (C-414/16, EU:C:2018:257, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28. A 260/2012 rendeletet egy egységes eurófizetési övezet (SEPA) létrehozására irányuló projekt keretében fogadták el, amelynek célja olyan, közös uniós szintű pénzforgalmi szolgáltatások létrehozása volt, amelyek az euróban denominált fizetések terén felváltják a jelenlegi nemzeti pénzforgalmi szolgáltatásokat. E rendelet az uniós szintű euróátutalásokra és -beszedésekre való teljes körű átállás biztosítása érdekében technikai és üzleti követelményeket állapít meg azzal a céllal, hogy megteremtse az elektronikus fizetések olyan integrált piacát, „amelyen a belföldi és a határon átnyúló fizetési művelet nincs megkülönböztetve”²⁰. Ezek a követelmények a belföldi és a határon átnyúló SEPA-fizetésekre is azonos alapfeltételek mellett és azonos jogokkal és kötelezettségekkel összhangban alkalmazandók „az Unión belüli tartózkodási helytől függetlenül”²¹.

29. Habár a 260/2012 rendelet fő célja az, hogy a közös uniós szintű pénzforgalmi szolgáltatások létrehozása érdekében megállapítsa az átutalások és beszedések technikai és üzleti követelményeit, vagyis elsődlegesen a kedvezményezetteket érinti, e rendelet figyelembe veszi a fizető feleket, pontosabban – bizonyos mértékben – figyelembe veszi a kedvezményezettek és a fizető felek jogviszonyát is. E tekintetben a 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése – amely e rendelet rendszerében „más” rendelkezésnek minősül – kifejezetten a kedvezményezettek és a fizető felek említett jogviszonyára vonatkozik.²² Ebben az összefüggésben a rendelet preambuluma – különösen a beszedési műveleteket illetően – kiemeli a fizető felek magas szintű védelmének jelentőségét.²³

30. Tény, hogy az Európai Unióban az adott személy fizetési számlája vezetésének helye az esetek döntő többségében megegyezik a lakóhelyével. Ez annyira magától értetődőnek tűnik, hogy nincs szükség további bizonyítékra vagy igazolásra. Ennélfogva annak előírása, hogy valamely fizető fél egy adott tagállamban rendelkezzen lakóhellyel, egyenértékű annak meghatározásával, hogy egy adott fizetési számlának mely tagállamban kell léteznie. Ezenfelül – ahogyan azt a Verein für Konsumenteninformation helyesen hangsúlyozta – a beszédessel történő fizetés feltételeként annak megkövetelése a fogyasztótól, hogy Németországban rendelkezzen lakóhellyel, egy adott fizetési számla Németországban történő (puszta) megnyitásához képest még szigorúbb korlátozást eredményez.

31. Úgy tűnik tehát, hogy a Deutsche Bahn gyakorlata ellentétes a 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésével.

32. Mindazonáltal a Deutsche Bahn a saját gyakorlatának igazolása érdekében két érvet hoz fel. Először is, a társaság előadja, hogy figyelembe kell venni a 2018/302 rendelet rendelkezéseit és a rendelet szellemét. Másodsor, a Deutsche Bahn álláspontja szerint a gyakorlatát a hitelképességi vizsgálat elvégzésének állítólagos szükségessége igazolja. Ezt a két érvet egymást követően fogom megvizsgálni.

A 2018/302 rendelet

33. A Deutsche Bahn teljes mértékben tudatában van annak, hogy a 2018/302 rendelet nem alkalmazandó a jelen ügyre.

34. E rendelet 2018. december 3-tól alkalmazandó,²⁴ ezért időbeli hatályánál fogva nem vonatkozik a jelen ügyre. Emellett e rendelet tárgyi hatályánál fogva sem alkalmazandó a jelen ügyre, mivel e rendelet 1. cikke (3) bekezdésének és a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdése d) pontjának együttes értelmezéséből az következik, hogy a rendelet hatálya nem terjed ki a közlekedési szolgáltatásokra. Ezenfelül a 2018/302 rendelet (9) preambulumbekkezdése rögzíti, hogy a megkülönböztetés a

20 Lásd a 260/2012 rendelet (1) preambulumbekkezdését.

21 Lásd a 260/2012 rendelet (1) preambulumbekkezdését.

22 Ezenfelül egy német felsőbb szintű regionális bíróság ezt a rendelkezést fogyasztóvédelmi rendelkezésként jellemezte. Lásd: Oberlandesgericht Karlsruhe (karlsruhe-i regionális felsőbbbíróság, Németország) 2018. április 20-i 4 U 120/17, 10. és azt követő pontok, MultiMedia und Recht (MMR) ítélet, 2018, 611. o.

23 Lásd a 260/2012 rendelet (32) preambulumbekkezdését, amely „a fogyasztók magas szintű védelmé[re]” is utal.

24 Lásd a 2018/302 rendelet 11. cikkének (1) bekezdését.

közlekedési szolgáltatások kapcsán is megvalósulhat, különösen a személyszállítás terén történő jegyértékesítések tekintetében. A (9) preambulumbekzdés e tekintetben négy, a közlekedési ágazattal foglalkozó rendeletre utal, amelyek közül három – az 1008/2008/EK rendelet,²⁵ az 1177/2010/EU rendelet²⁶ és a 181/2011/EU rendelet²⁷ – a közlekedéshez való hozzáférés terén kifejezetten kizárja az állampolgárság vagy a lakóhely szerinti megkülönböztetést. A negyedik rendeletet, vagyis az utasokat a vasúti ágazatban megillető jogokkal és az őket terhelő kötelezettségekkel foglalkozó 1371/2007/EK rendeletet²⁸ illetően a 2018/302 rendelet (9) preambulumbekzdése rögzíti, hogy „a tervek szerint a közeljövőben sor kerül [az 1371/2007] rendelet ennek megfelelő módosítására”.

35. A Deutsche Bahn meggyőződése szerint azonban a 2018/302 rendeletet ennek ellenére azért kell figyelembe venni a 260/2012 rendelet 9. cikke (2) bekezdésének értelmezésénél, hogy a másodlagos uniós jog alkalmazása ne legyen ellentmondó vagy következtelen.

36. A Deutsche Bahn e tekintetben előadja, hogy a 2018/302 rendelet 5. cikke részletes előírásokat tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a lakóhelyen alapuló megkülönböztetés megengedhető-e, és ha igen, mely esetekben. A 2018/302 rendelet 5. cikkének (1) bekezdése szerint a kereskedő – az általa elfogadott fizetési módok tekintetében – nem alkalmazhat eltérő feltételeket a fizetési műveletre – többek között²⁹ – a vevő lakóhelyével kapcsolatos okok miatt, amennyiben a fizetési művelet elektronikus művelettel, átutalással, beszedéssel vagy ugyanahhoz a fizetési márkához és kategóriához tartozó kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel történik,³⁰ és az azonosítási követelmények az (EU) 2015/2366 irányelv szerint teljesülnek.³¹ A Deutsche Bahn előadja, hogy a jelen ügyben pontosan arról van szó, hogy ezek az azonosítási követelmények³² nem teljesülnek, következésképpen lehetséges a lakóhely szerinti megkülönböztetés.

37. A Deutsche Bahn álláspontja szerint, mivel a jelen ügyben – amennyiben az fiktív módon a 2018/302 rendelet hatálya alá tartozna – e rendelet 5. cikke lehetővé tenné a lakóhelyen alapuló megkülönböztetést, annak a 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése alapján is lehetségesnek kellene lennie. A Bíróságnak ezért a 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmeznie, hogy az lehetővé teszi a lakóhely szerinti megkülönböztetést.

38. A jelen ügy szempontjából nem győz meg a 2018/302 rendeletre történő hivatkozás és az abból levonandó esetleges negatív analógiák.³³

25 A Közösségben a légi járatok működtetésére vonatkozó közös szabályokról szóló 2008. szeptember 24-i európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2008. L 293., 3. o.). Lásd a 23. cikk (2) bekezdését: „A 16. cikk (1) bekezdésének sérelme nélkül, a Szerződés hatálya alá tartozó tagállam területén található repülőtérrel kiinduló légi járatoknak a nagyközönség számára rendelkezésre álló légi viteldíjaihoz és légi tarifáihoz való hozzáférést a vásárló állampolgársága vagy lakóhelye szerinti megkülönböztetés nélkül, illetve a légi fuvarozó ügynökségének vagy az egyéb jegyértékesítőnek a Közösségen belüli székhelyétől függetlenül biztosítják.” Kiemelés tőlem.

26 A tengeri és belvízi közlekedést igénybe vevő utasok jogairól, valamint a 2006/2004/EK rendelet módosításáról szóló 2010. november 24-i európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2010. L 334., 1. o.). Lásd a 4. cikk (2) bekezdését: „A szociális díjtételek sérelme nélkül, a szállítók és a menetjegy-értékesítők által alkalmazott szerződéses feltételeket és díjtételeket az utazóközönségnek a végfelhasználó állampolgárságától, továbbá a szállítók és a menetjegy-értékesítők Unión belüli letelepedésének helyétől függetlenül, közvetlen és közvetett megkülönböztetéstől mentesen kell felkínálni.”

27 Az autóbusszal közlekedő utasok jogairól és a 2006/2004/EK rendelet módosításáról szóló 2011. február 16-i európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2011. L 55., 1. o.). Lásd a 4. cikk (2) bekezdését: „A szociális kedvezmények sérelme nélkül, a fuvarozók által alkalmazott utazási feltételeket és tarifákat a lakosságnak a végfelhasználó állampolgárságától, továbbá a fuvarozók és a menetjegy-értékesítők Unión belüli letelepedésétől függetlenül, közvetlen és közvetett megkülönböztetéstől mentesen kell hozzáférhetővé tenni.”

28 A vasúti személyszállítást igénybe vevő utasok jogairól és kötelezettségeiről szóló 2007. október 23-i európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2007. L 315., 14. o.).

29 Valamint a vevő állampolgárságával, letelepedési helyével, a fizetési számla számlavezetési helyével, a pénzforgalmi szolgáltató letelepedési helyével vagy a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz Unión belüli kibocsátásának helyével kapcsolatos okok miatt.

30 Az a) pont.

31 A b) pont; és amennyiben a fizetési műveletekre a kereskedő által elfogadott pénznemben kerül sor (c. pont).

32 Lásd a 2015/2366 irányelv 97. cikkét.

33 Hangsúlyozandó, hogy a Deutsche Bahn írásbeli észrevételeire tekintettel a Bíróság az eljárási szabályzata 61. cikkének (1) bekezdése alapján felhívta a feleket arra, hogy vitassák meg a 2018/302 rendelet esetleges relevanciáját. A magam részéről legalábbis a tárgyalásról azzal a meggyőződéssel távoztam, hogy e rendeletet a jelen ügyben nem kell figyelembe venni.

39. A 2018/302 rendelet arra az esetre példa, amelyben az uniós jogalkotó pontosabban fogalmazott azzal kapcsolatban, hogy milyen szempontok alapján kell meghatározni a fizető felek lakóhelyén alapuló egyenlőtlen bánásmód tilalmának (vagy – ellenkező esetben – megengedhetőségének) feltételeit. Ez az előírás a 2018/302 rendelet – és kizárólag e rendelet – hatálya alatt alkalmazható. A szóban forgó előírás a területi alapú korlátozás sajátosságaihoz kapcsolódik; e sajátosságok teljes mértékben eltérnek a beszedéssel történő fizetés sajátosságaitól. Amennyiben az uniós jogalkotó a 260/2012 rendelet hatálya alá tartozó SEPA-beszedéssel történő fizetésekkel kapcsolatban ugyanezeket az előírásokat kívánta meghatározni, ezt szabadon megtehetette. Mivel azonban a 260/2012 rendelet más jogszabályszovegekre, például a 2018/302 rendeletre vonatkozó, egyértelmű kereszthivatkozást nem tartalmaz, számomra nehézkesnek tűnik a fogalmak átvitt alkalmazása; ez annál is inkább igaz, mert két magánfél horizontális jogviszonyáról van szó. Az a feltételezés, hogy az uniós jogalkotó már figyelembe vette és meghatározta az összes érdeket, ilyen esetben még erősebb, és annak megkérdőjelezése nem indokolt.

40. Következésképpen tehát a 2018/302 rendelet – a Deutsche Bahn előadásával ellentétben – nem vehető figyelembe a 260/2012 rendelet 9. cikke (2) bekezdésének értelmezése során. A 2018/302 rendeletre való utalások és az azzal kapcsolatos állítólagos analógiák sokkal inkább zavarók, mint meggyőzők.

A kedvezményezett kötelezettségei alóli kivételek

41. Végezetül azzal a kérdéssel szeretnék foglalkozni, hogy a fizetési műveletek szabadságának a 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése által tiltott korlátozása igazolható-e, másképpen megfogalmazva, a vállalkozások eltérhetnek-e a 260/2012 rendelet 9. cikke (2) bekezdésének követelményeitől.

42. A Deutsche Bahn a beszedéssel történő fizetéssel összefüggésben utal a visszaélés és a fizetés elmaradásának kockázatára. Ez a kockázat állítólagosan akkor magas, ha – az alapeljáráásban foglaltakhoz hasonlóan – az ügyfél közvetlenül a kedvezményezett részére, a saját vagy a kedvezményezett pénzforgalmi szolgáltatójának közreműködése nélkül ad SEPA-megbízást. A pénzforgalmi szolgáltató ugyanis más fizetési módszerek esetén valamely fizetési folyamat keretében kizárólag pozitív kifizetési előrejelzés esetében fogadná el az ügyfél fizetését. Ezzel szemben a beszedéssel történő fizetés esetén magának a kedvezményezettnek kell felmérnie a fizetés ügyfél általi elmulasztásának kockázatát. A jegy kiadásával először a kedvezményezett teljesíti a kötelezettségét. Ennek megfelelően a kedvezményezettet terheli a fizető fél nemfizetési kockázata.

43. A Deutsche Bahn álláspontja szerint ezért lehetővé kell tenni a hitelképességi vizsgálatok elvégzését. Az ilyen szolgáltatásokat kínáló cégek szolgáltatásaikat jellemzően nemzeti szinten nyújtják. A Deutsche Bahn hangsúlyozza, hogy a SEPA-térség nem mindegyik országában van mód azonos feltételekkel megfelelő hitelképességi vizsgálat elvégzésére. Az ausztriai lakóhellyel rendelkező ügyfelek számára egy hitelképességi vizsgálat tizenötöszer drágább, mint a németországi lakóhellyel rendelkező ügyfelek számára. A kedvezményezettől jelentős pénzügyi ráfordítás lenne szükséges, ha saját elszámolási rendszerét és kapcsolódási pontjait alkalmassá kellene tennie arra, hogy az egész SEPA-térség hitelképességi vizsgálatait figyelembe tudja venni. Ezekre a költségekre tekintettel a beszédési modell sok esetben egyszerűen gazdaságtalan lenne, és azt nem érné meg többé felkínálni. Ez nem lehetett az uniós jogalkotó célja.

44. Ezenfelül a Deutsche Bahn előadja, hogy e hitelképességi vizsgálatnak a pénzforgalmi szolgáltató által megszervezett fizetési módszerbe történő beépítése a SEPA-térségben egyes kedvezményezettek számára nem megvalósítható és az számos tagállamban nem is lehetséges kereskedelmileg elfogadható feltételek mellett. Egyetlen pénzforgalmi szolgáltató sem szolgáltat hitelképességi információt a SEPA-térség szintjén. Egyes SEPA-tagállamok az ügyfelek hitelképességével kapcsolatos információhoz vagy akár részleges információhoz egyáltalán nem férnek hozzá. Ennélfogva a kedvezményezett nem

tudja megfelelően csökkenteni a szóban forgó ügyfelek esetében a SEPA-beszedés teljesítésének elmaradásából eredő kockázatot, és amennyiben a szóban forgó országokban letelepedett ügyfeleknek kell felajánlania a beszédessel történő fizetés lehetőségét, tudatosan olyan kockázatot visel, amely felmérhetetlen. Ezenfelül a különböző SEPA-országokban jellemző fizetési szokások és/vagy az ügyfelek elvárásai következtében az ügyfél hitelképességére vonatkozó információ beszerzésének költségei jelentősen eltérnek, így előfordulhat, hogy egy adott tagállamban nem költséghatékony a beszédést előnyben részesíteni más, kevésbé drága fizetési módszerekhez képest.

45. Noha értem a Deutsche Bahn által előadott kereskedelmi érveket, jogi szempontból nem érthetek egyet ezzel az érveléssel.

46. Azt a 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése és e rendelet más rendelkezése sem indokolja. Nem bátorítanám arra a Bíróságot, hogy esetleges igazolásokat értsen bele e rendelet szövegébe (feltételezhetően ellentétesen az uniós jogalkotó állítólagos szándékával, mivel az uniós jogalkotó máskülönben foglalkozott volna ezzel a kérdéssel).

47. Ismételten hangsúlyozom, úgy értem, hogy a beszédessel történő fizetést illetően a 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése foglalkozik a fizető felek és a kedvezményezettek különféle érdekeivel. Bárhogy is nézzük, e rendelkezés nem enged kivételeket. Az uniós jogalkotó elvégezte a munkáját és szabadon megváltoztathat bármely rendelkezést, ha szerinte például a rendelkezések nem megvalósíthatók.

48. Ennek indoka, hogy a kereskedelmi gyakorlatban az adósok nyilvántartását illetően nem létezik belső piac és a hitelképesség vizsgálata önmagában nem indokolhatja a szóban forgó, lakóhelyre vonatkozó követelményt. Emellett ez az érvelés veszélyesen közel áll ahhoz, hogy a négy szabadsággal összefüggésben lévő, tisztán gazdasági érvek minősüljön. Ezen érvek nem adható hely. Amint az köztudott, a tagállamok közérdeken alapuló kényszerítő indokként nem hivatkozhatnak pusztán gazdasági érvekre. Vitathatatlan, hogy horizontális helyzetek esetében nincs szó *közérdekről*, a *magánérdekek* viszont jellemzően gazdasági jellegűek. Ennek ellenére továbbra sem elegendő pusztán arra hivatkozni, hogy az adósok nyilvántartását illetően nem létezik belső piac.

49. Igaz, hogy számos olyan társaság létezhet, amelyek *kedvezményezetteként* – üzleti vagy egyéb okból – nem kívánják a fizető felek számára lehetővé tenni a beszédessel történő fizetést. Ez a 260/2012 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése alapján teljes mértékben jogszerű. E rendelkezés ugyanis kizárólag akkor alkalmazandó, ha a kedvezményezett a beszédés elfogadása mellett döntött. Ilyen esetben nem valósulhat meg megkülönböztetés. Amennyiben viszont a kedvezményezett megkülönböztető fizetési formák felkínálása helyett úgy dönt, hogy egy adott fizetési formát egyáltalán nem tesz lehetővé, olyan gazdasági realitásról van szó, amelyet el kell fogadni.

Véggöveztetés

50. A fenti megfontolások tükrében azt javaslom a Bíróságnak, hogy az Oberster Gerichtshof (legfelsőbb bíróság, Ausztria) által feltett kérdésre a következőképpen válaszoljon:

A 2014. február 26-i 248/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, az euróátutalások és -beszedések technikai és üzleti követelményeinek megállapításáról és a 924/2009/EK rendelet módosításáról szóló, 2012. március 14-i 260/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 9. cikke (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a kedvezményezett az egységes eurófizetési övezeti (SEPA) beszédés útján történő fizetést nem teheti attól függővé, hogy a fizető fél lakóhellyel rendelkezzen abban a tagállamban, amelyben a kedvezményezett is lakóhellyel vagy székhellyel rendelkezik.